

Universitätsbibliothek Paderborn

Cvrsvs Theologici ...

Ea Brevitate Conscriptus, Qvam Tot Tantarvmqve Rervm Amplitudo Et
Varietas Patitvr ...

Quas Secunda Secundæ Et Tertia Pars Divi Thomæ Complectitvr -
Qvæstiones Insvper Ad Mores, & praxim spectantes, maximè circa
Sacramenta, accuratè declarantur

Carleton, Thomas Compton

Leodii, 1664

Sect. II. An in damnatis sit vel esse poßit Spes beatitudinis?

urn:nbn:de:hbz:466:1-13826

TOM. II.

Isaia circa Spem Patris in Limbo.

de Limbo, tum verò dicendum sermonem ibi esse de Spe habendi Messiam pro filio, quæ jam non poterat esse in illis, licet habere potuerint Spem beatitudinis, ut supra dixi.

SECTIO SECUNDA.

An in damnatis sit, vel esse possit Spes beatitudinis?

I. In damnatis nec reperitur actus, nec habitus Spei infusa.

Cui in damnatis dari nequeat Spes.

Beatitudo ipsi est de lege ordinaria impossibilis.

II. Cui magis esse possit Fides in damnatis, quam Spes.

III. Declaratur quare Spes magis in re pugnet, quam Fides.

Quid si quis alteri sperare possit beatitudinem.

IV. Potest habitus Spei divinitus reperiri in damnatis.

QUOD priorem partem, ut certum tenendum est cum D. Thoma hic, art. 3. & communi Theologorum: in damnatis neque esse actum neque habitum Spei infusæ; & quidem quoad habitum patet, cum enim sit propter actum, & hic in illo statu sit omnino impossibilis, ut modo probabo, non est cur talis habitus in iis à Deo conservetur. De actu itaque probatur, tum quia in illis non manet, ut supra Disputatione 19. dixi, Fides infusa, sine qua stare non potest Spes: tum quia ut ait D. Thom. Corp. artic. cum damnati certi sint de perpetuitate suæ pœnæ; hoc enim pertinet ad maximum complementum miseræ, quod nimirum sciunt se ab ea nunquam liberandos (sicut certitudo felicitatis nunquam amittendæ est magna illius pars, & sine qua non est perfecta) hinc fit ut Spes non possit esse in illis, cum bonum futurum respiciat, quod in illis est impossibile, saltem secundum legem ordinariam à Deo stabilitam, in ordine ad quam defumenda est possibilitas & futuritio boni, quod est objectum Spei. Adde Deum iis denegare omnem concursum supernaturalem, sine quo actus Spei elici non potest.

Quæres: Quo sensu Divus Thomas art 3. ad 2. dixerit magis posse esse Fidem in damnatis, quam Spem: ratio dubitandi est, quia Fides & Spes supernaturalis non manent in damnatis, ut vidimus: Spes autem acquisita non est cur manere non possit, sicut & Fides acquisita perseverat. Quod majorem vim habet in eorum opinione, qui putant esse actum Spei, si quis alteri speret beatitudinem, nam licet sibi sperare non possit, nulla tamen apparet repugnantia, quin alteri viatori eam speret, sicut dives ille epulo, qui ex Spe videbatur præcavere fratribus, ne damnarentur.

Respondetur, licet in damnatis sit Fides acquisita, nullus tamen honestus actus Spei acquisita, sicut neque alius honestus in illis esse potest, eo quod juxta communem Theologorum sententiam, nullum congruum auxilium damnatis ad bene operandum conceditur, ut cum alijs affirmat Valquez 1. parte, quæst. 64. art. 3. d. 141. Deinde, & præcipue, cum sciant pœnam suam fore æternam, non possunt apprehendere bonum illud proprium futurum, neque etiam id sperare Spe acquisitâ, ex quocumque motivo. Si verò beatitudo aliorum esset objectum Spei ut aliorum, ex hac parte non deficeret Spes in damnatis, supra tamen probavimus bona aliorum non esse objectum Spei, nisi ut aliquo modo nostra, quod nihilominus in damnatis locum habere non potest.

Non tamen implicat, quin per divinam potentiam in damnatis reperitur Spes quoad habitum; imo si Deus damnato alicui revelaret eum esse ab illo statu aliquando liberandum, elicere posset actum Spei, quo speraret suam beatitudi-

nem, sed in hoc casu non esset proprie damnatus. Ad id quod de antiquâ Traiani fertur precibus Divi Gregorii ex inferno liberatâ, respondet Divus Thomas in additionibus ad quæstionem 71. art. 5. ad 5. Traianum non fuisse verè damnatum, sed ejus animam speciali privilegio propter preces Divi Gregorii prævias, fuisse post mortem in loco aliquo detentam, donec precibus suffis ad vitam revocaretur, ut penitentiam ageret. Quod etiam de alijs, quorum animæ à nonnullis liberatæ dicuntur ex inferno, afferendum.

Multò tamen verior est eorum sententia, qui hujus rei difficultatem disquirentes, hanc de Traiano historiam non modò ut commentum rejiciunt, & falsitatis clarè arguunt, sed ut errorem etiam damnant: ita Canus 11. de locis, c. 2. Soto in 4. dist. 45. quæst. 2. art. 2. Medina 3. parte, quæst. 52. art. 6. Bellarminus tom. 2. controvert. 3. de purg. lib. 2. cap. 8. Suarez 3. parte, Tom. 2. dist. 43. Sect. 3. §. Ad alia verè exempla: Valentia 3. parte, d. 11. quæst. 1. p. 2. & 2. d. 3. quæst. 2. p. 8. Victoria relect. 1. qui eam dicit esse fabulam, fide indignam: Denique illam refutat Baronius Tomo. 2. Annalium, in fine imperii Traiani, & latius Tomo 8. anno Christi 604. & Gregorii, decimo quarto: apud quos, qui hanc historiam curiosius addifcere cupiunt, fusè relata & rejecta videre possunt.

SECTIO TERTIA.

An Deus alicui revelare possit suam damnationem?

DIVUS Bonaventura in 1. dist. 48. disp. 1. circa literam, & Altifio. apud Valentiam hic, quæst. 4. punct. 1. negant: quibus favere videntur D. Thomas in 1. dist. 48. q. 1. a. 2. ad 2. ubi ait id esse quasi impossibile: Gregorius ibidem, & Gabriel quæst. 68. hac de re sunt dubii. Denique Valentia quæst. de Spe, p. 4. ad 3. tunc saltem ait implicare prædictam revelationem, quando simul revelaretur damnationem esse futuram propter ultimum peccatum desperationis. Alios refert Bannez infra quæst. 22. ubi pro utraque parte plures rationes congerit

Probatur primò: Quia Deus non potest revelare alicui peccatum futurum, ab ipso committendum; ergo nec suam damnationem, quæ futura est propter peccatum: Antecedens probatur, si enim alicui revelaret peccatum furti exempli gratia, sequeretur hæc implicatio, quod teneretur ille non furari, quia est peccatum, & teneretur furari, ne scientia Dei redderetur fallibilis; & quilibet tenetur ad id, quod est necessarium ut scientia Dei impleatur.

Confirmatur primò: Deus siquidem non potest hominem in eum statum adducere, ut nequeat non peccare, sed hoc faceret per talem revelationem, ergo: Patet minor, si enim credat revelationem esse certam, ut debet, oppositum apprehendet ut impossibile; ergo non poterit ad id ita apprehensum, actu efficaci media applicare, quod tamen requiritur, ut peccatum illud ulimum evitet, propter quod revelatur futura damnatio. Dices poterit oblivisci hujus revelationis, & hoc modo liberè peccare. Respondet, verum quidem id esse, sed hoc est per accidens,

Quid de antiq. m. Traiani sentias S. Thomm.

V. Alii hanc de Traiani animâ historiam, ut commentitiam rejiciunt.

Eam clarè refutat Baronius.

I. Prima sententia, non possit Deus cuiquam suam revelare damnationem.

II. Ratio est primò, quia hinc teneretur quis ad contraditionem.

III. Præterea sequeretur, si quis hominè illum non possit non peccare.